

Οι πραγματικοί εργατικοί αγώνες

ήταν πάντα επιθετικοί!

30 ώρες
δουλειά την εβδομάδα

900 ευρώ (καθαρά)
ο κατώτατος βασικός μισθός

Ζούμε σε μια εποχή που οι εργοδότες και οι κυβερνώντες επιτίθενται και σαρώνουν τα εργασιακά δικαιώματα. Ιδιαίτερα τα ασθενέστερα κομμάτια της κοινωνίας, οι άνεργοι, οι μισθωτοί, οι χαμηλοσυνταξιούχοι, οι ανασφάλιστοι, οι απλήρωτοι υφίστανται τις συνεχείς περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, τη φορολογική λεηλασία, την ανυπαρξία κοινωνικών παροχών. Επιπλέον, μας καλούν, για το καλό της οικονομίας, να βάλουμε πλάτη, να κάνουμε υπομονή, να μην διεκδικούμε. Μας καλούν δηλαδή να πληρώσουμε εμείς τη δική τους κρίση, την κρίση του καπιταλισμού, την κρίση ενός συστήματος που είναι ξένο και εχθρικό για εμάς τους εργάτες.

Από την άλλη, όποιος κλάδος εργαζομένων αντιδρά, όποιος κινητοποιείται, όποιος διατυπώνει διεκδικήσεις αντιμετωπίζεται με καταστολή (ΜΑΤ, δικαστικές διώξεις, επιστρατεύσεις απεργών) και με συκοφαντίες (τα ΜΜΕ παίζουν τον βρόμικο ρόλο τους). Η παρακρατική φασιστική βία είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη. Πρέπει να αποδεχτούμε να ζούμε στα όρια της εξαθλίωσης (και σε ένα ανελεύθερο καθεστώς «εκτάκτου ανάγκης»), για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες, οι έμποροι. Εμείς λέμε: αφού υπάρχει κρίση, να μειωθούν τα κέρδη των αφεντικών.

Σε αυτές τις συνθήκες κηρύσσουν εκτός νόμου ακόμη και τη σκέψη για διεκδικήσεις που θα βελτιώνουν τη θέση των εργαζομένων. Ποιος θα τολμήσει να πάει κόντρα στη νομοτέλεια των μνημονίων και των μεταρρυθμίσεων; Ποιος θα τολμήσει να θέσει σε αμφισβήτηση τη δημοσιονομική πειθαρχία και την ανάγκη να πιαστούν οι δείκτες; Ποιος θα τολμήσει να εκθέσει τη χώρα στους δανειστές και τους Ευρωπαίους εταίρους μας; Θέλουν να επιβάλουν σιγή νεκροταφείου και μόνο τη σκέψη του ΣΕΒ, της τρόικας, των τηλε-παραθύρων. Ας τους χαλάσουμε τη σούπα... Ας τολμήσουμε να διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν, για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια. Για να μπουν σε προτεραιότητα οι εργατικές ανάγκες. Στα τσακίδια οι προτεραιότητες των καπιταλιστών, της τρικομματικής δικτατορίας, της μπατσοκρατίας.

Να κάνουμε κεντρικό πλαίσιο διεκδίκησης το 30/900

Την τελευταία Ζετία ζήσαμε μεγάλους αγώνες σε επιχειρήσεις, κλάδους, καθώς και πανεργατικές απεργίες. Σ' αυτούς τους αγώνες αυτό που κυριάρχησε ήταν: «πάρτε πίσω», «φτάνει πια», «όχι άλλες περικοπές», «να μην περάσουν τα νέα μέτρα», «να μην ψηφιστεί το νομοσχέδιο». Αμυντικοί αγώνες, δηλαδή... και μάλιστα υπονομευμένοι από την πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Δεν υποτιμούμε τους αμυντικούς αγώνες, Έτσι κι αλλιώς πρέπει να τους δώσουμε, π.χ. ενάντια στις απολύσεις των 2.600 εργαζομένων της ΕΡΤ. Όμως ήρθε η ώρα να αλλάξουμε ρότα, να προβάλλουμε επιθετικά αιτήματα για καλύτερες συνθήκες εργασίας. Το 30/900 πάει κόντρα στο ρεύμα της ήττας και της υποταγής, χαράζει το δρόμο της ρήξης και της αντεπίθεσης.

As θυμηθούμε την απεργία διαρκείας των δασκάλων το 2006, που κράτησε 6 εβδομάδες, με κεντρικό αίτημα 1.400 ευρώ για τον πρωτοδιοριζόμενο. Στις απεργιακές διαδηλώσεις φωνάχτηκε τότε το σύνθημα «όχι μόνο στον εκπαιδευτικό - 1.400 για όλο το λάο». Πρόκειται για ένα καλό παράδειγμα επιθετικού αγώνα και πολλά μπορούμε να διδαχτούμε από εκείνη την εμπειρία.

Είναι ανάγκη σήμερα σε κάθε χώρο δουλειάς και σε κάθε κλάδο να προβληθεί το αίτημα για ριζική μείωση του χρόνου εργασίας με 30ωρο-5θήμερο-6ωρο και για ριζική αύξηση του κατώτατου βασικού μισθού στα 900 ευρώ (καθαρά).

Μήπως είμαστε υπερβολικοί; Μήπως είμαστε μαξιμαλιστές; Έτσι θα μας χαρακτηρίσουν οι εργοδότες, αντιδρώντας σε τέτοιου τύπου διεκδικήσεις. Εμείς τους αντιστρέφουμε το ερώτημα: «μπορείς εσύ, αφεντικό, να ζήσεις με 470 ευρώ;». Ο κατώτατος βασικός μισθός είναι 586 ευρώ (μικτά) και για τους νέους κάτω των 25 ετών είναι 511. «Αν μπορείς να ζήσεις με τόσα χρήματα, τότε εμείς είμαστε υπερβολικοί». Ποιος μπορεί να ζήσει με μισθούς-φιλοδώρημα; Με την ακρίβεια να καλπάζει; Με τους φόρους συνεχώς να αυξάνονται; Με τα χαράτσια να μονιμοποιούνται και να διευρύνονται;

Και δεν πρέπει άραγε να μειωθεί ο χρόνος εργασίας; Το αίτημα για το 8ωρο διατυπώθηκε πριν από 130 χρόνια. Τότε φαινόταν υπερβολικό και μαξιμαλιστικό, οι εργαζόμενοι δούλευαν 13, 14, 16 ώρες την ημέρα. Το 8ωρο με αγώνες και αίμα κατακτήθηκε. Από τότε μέχρι σήμερα, η επιστήμη και η τεχνική έχουν αυξήσει την παραγωγικότητα της εργασίας σε τεράστια επίπεδα. Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες μπορούν να παραχθούν με δαπάνη ελάχιστου χρόνου εργασίας. Κι όμως, εμείς δουλεύουμε ακόμη 8 ώρες ή και περισσότερο (υπερωρίες), επειδή αυτό απαιτεί το κέρδος του εργοδότη.

Λιγότερη δουλειά, περισσότερος ελεύθερος χρόνος! Ο πλούτος μιας κοινωνίας μετριέται με τον ελεύθερο χρόνο των ανθρώπων! Δεν ζούμε για να δουλεύουμε, δουλεύουμε για να ζούμε!

Το 30ωρο έχει μια ακόμη μεγάλη αξία. Η ριζική μείωση του χρόνου εργασίας, καθώς και η ριζική μείωση των ηλικιακών ορίων για συνταξιοδότηση θα ανοίξουν νέες θέσεις εργασίας. Σε μια περίοδο όπου η ανεργία έχει ξεπεράσει το 30% και η ανεργία των νέων έχει φτάσει στο 64%, η διεκδίκηση του αιτήματος «λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους» είναι όσο ποτέ αναγκαία. Λιγότερη δουλειά, για να βρούνε δουλειά και οι άνεργοι συνάδελφοί μας.

Γιατί όχι; 30ωρο και 900 ευρώ κατώτατος μισθός

Οι εργατικές ανάγκες εκφράζονται με τη διατύπωση αιτημάτων, και μάλιστα αιτημάτων συγκεκριμένων και προσδιορισμένων. Λέμε: αυξήσεις στους μισθούς, δηλαδή 900 ευρώ (καθαρά) ο κατώτατος βασικός μισθός. Λέμε: μείωση του χρόνου εργασίας, δηλαδή 30ωρο.

Η ριζική αύξηση του κατώτατου βασικού μισθού και η επαναφορά σε ισχύ των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας θα τραβήξουν προς τα πάνω όλους τους μισθούς. Άλλωστε, ακόμη και με τη δική τους λογική, ο μόνος τρόπος για να ξεπεραστεί η κρίση είναι να αυξηθεί η κατανάλωση. Η αύξηση της κατανάλωσης είναι δυνατή μόνο με τη βελτίωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων.

Δεν ζητάμε μόνο το 900 ευρώ. Ζητάμε επίσης να μειωθεί η φορολογία. Ζητάμε να μειωθούν οι τιμές στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ. Από μόνη της η αύξηση των μισθών δεν σημαίνει πολλά, αφού όσα παίρνουμε με τις μισθολογικές αυξήσεις, μας τα παίρνουν πίσω με τις ανατιμήσεις, τα χαράτσια, τη φορολογία.

Το αίτημα 900 ευρώ (καθαρά) ο κατώτατος βασικός μισθός πρέπει να ενταχθεί σε μια συνολική λογική για ανάλογες διεκδικήσεις σχετικά με το επίδομα ανεργίας, τις κατώτατες συντάξεις και τα φοιτητικά επιδόματα.

Επίσης, το 30ωρο χωρίς τη ριζική αύξηση των μισθών σημαίνει απλά πως ο εργαζόμενος θα ψάχνει για δεύτερη δουλειά ώστε να επιβιώσει, μιας και οι μισθοί της ξεφτίλας δεν μπορούν να καλύψουν τις στοιχειώδεις ανάγκες.

Το πλαίσιο διεκδίκησης 30/900 είναι ζωτικής σημασίας και για τους ανέργους. Πλάι-πλάι εργαζόμενοι και άνεργοι θα παλέψουμε για αξιοπρεπείς θέσεις εργασίας, με αξιοπρεπείς μισθούς και δικαιώματα.

Έχουμε να κερδίσουμε έναν ολόκληρο κόσμο!

Το 30/900 είναι ένα πλαίσιο διεκδίκησης που, αν κατακτηθεί, θα βάλει ένα ανάχωμα στην εργασιακή βαρβαρότητα που έχουν επιβάλει οι καπιταλιστές. Μας έχουν γυρίσει 200 χρόνια πίσω. Δικαιώματα δεν υπάρχουν, εργατική νομοθεσία δεν υπάρχει, «νόμος είναι η αυθαιρεσία του εργοδότη». Πρέπει να κατακτήσουμε όλα όσα χάθηκαν και όλα όσα μένει να κερδηθούν. Με αυτόν τον τρόπο θα μειωθεί η εκμετάλλευση των εργαζομένων. Έχουμε συνείδηση πως, ακόμη και αν κατακτήσουμε το 30/900, η εκμετάλλευση θα συνεχίσει να υπάρχει. Ο εκβιασμός της εργασίας θα συνεχίσει να υπάρχει. Για να ζήσεις, θα πρέπει να δουλεύεις μέσα στην αλλοτρίωση. Και με 30/900, δεν θα είναι τίποτα άλλο από μια σκατοδουλειά πληρωμένη με ψίχουλα.

Παλεύουμε παράλληλα, για την κατάργηση της εκμετάλλευσης... για να πάψει η ανθρώπινη εργασία να είναι εμπόρευμα που πουλιέται και αγοράζεται... για μια άλλη κοινωνία, της αφθονίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης, της ελευθερίας.

Το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να προβάλλει αιτήματα που παρεμβαίνουν στο αντικείμενο της εργασίας, ώστε να πάψει η αποξένωση του εργαζόμενου από το προϊόν που παράγει, είτε πρόκειται για υλικό, είτε πρόκειται για πνευματικό αγαθό. Πρέπει να προβάλλει αιτήματα που να καταργούν τις μισθολογικές ανισότητες, τους διαχωρισμούς μέσα στην παραγωγή και μέσα στην κοινωνία σε ειδικούς και μη, σε διευθυντές και διευθυνόμενους, σε παλιούς και νέους, σε πλήρους απασχόλησης και ωρομίσθιους, σε ντόπιους και μετανάστες κοκ. Οι μισθολογικές και θεσμικές διεκδικήσεις δεν μπορεί να είναι το ταβάνι των απαιτήσεων μας. Ο ορίζοντας της εργατικής πάλης φτάνει μέχρι την ελευθεριακή κομμουνιστική κοινωνία, μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Αρχίσαμε αυτό τον μεγάλο αγώνα με αίτημα περισσότερα λεφτά και λιγότερη δουλειά. Τώρα ξέρουμε ότι αυτό είναι ένα σύνθημα που αναποδογυρίζει, που τινάζει στον αέρα όλα τα σχέδια των αφεντικών, όλο το πρόγραμμα του κεφαλαίου. Και τώρα πρέπει να περάσουμε από τον αγώνα για το μεροκάματο στον αγώνα για την εξουσία. Σύντροφοι, αρνηθούμε τη δουλειά, θέλουμε όλη την εξουσία, θέλουμε όλο τον πλούτο, θα 'ναι ένας αγώνας μακρόχρονος, με επιτυχίες και αποτυχίες, με ήττες και κατακτήσεις. Αυτός είναι όμως ο αγώνας που πρέπει ν' αρχίσουμε τώρα, ένας αγώνας βίαιος, μέχρι τέλους. Πρέπει ν' αγωνιστούμε για να πάψει να υπάρχει πια η δουλειά. Πρέπει ν' αγωνιστούμε για τη βίαιη καταστροφή του κεφαλαίου. Πρέπει ν' αγωνιστούμε ενάντια σ' ένα κράτος θεμελιωμένο στη δουλειά. Λέμε: Ναι, στην εργατική βία.

από το μυθιστόρημα του Νάνι Μπαλεστρίνι, *Τα θέλουμε όλα*

Ο αγώνας στα χέρια των εργαζομένων!

Ένας τέτοιος αγώνας δεν μπορεί να δοθεί από τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Δεν μπορεί να δοθεί ούτε από το ΠΑΜΕ. Δεν μπορεί να δοθεί από ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα και πρωτοβάθμια σωματεία που είναι κωμένα στη γραφειοκρατική αρτηριοσκλήρωση, τη μιζέρια, την πτοπάθεια. Όλα αυτά απέδειξαν την ανεπάρκειά τους. Την απέδειξαν και πριν, που κοιμόνταν τον ύπνο του δικαίου, την απέδειξαν και την τελευταία Ζετία που αναγκάστηκαν, από τη σφοδρότητα της επίθεσης των αφεντικών και από την ένταση της εργατικής αγανάκτησης, να κηρύξουν απεργίες. Απεργίες χωρίς προετοιμασία, χωρίς σχέδιο, χωρίς τον πρωταγωνιστικό ρόλο της βάσης των εργαζομένων, χωρίς προοπτική νίκης.

Χρειαζόμαστε ένα άλλο εργατικό κίνημα. Μαχητικό, αυτοοργανωμένο, αποτελεσματικό. Ένα εργατικό κίνημα που θα ξεκινά από τη βάση των εργαζομένων, θα ελέγχεται από τη βάση και θα συντονίζεται οριζόντια.

Κάθε εργαζόμενος που κατανοεί αυτές τις προτεραιότητες πρέπει να πρωτοστατήσει στο χώρο εργασίας του, συζητώντας με τους συναδέλφους του για την ανάγκη αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι στα αφεντικά. Να συγκροτήσουμε επιτροπές αγώνα στους εργασιακούς χώρους που θα δουλέψουν «παράνομα» ή φανερά, συσπειρώνοντας τους συναδέλφους και διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς και λιγότερες ώρες δουλειάς.

Θα χρειαστεί να παρέμβουμε στα πρωτοβάθμια σωματεία φτιάχνοντας μέσα σε αυτά αγωνιστική δυναμική, κόντρα στο συνδικαλισμό της ήττας και της διάλυσης. Τα σωματεία και οι αγώνες πρέπει να περάσουν στα χέρια των εργαζομένων. Γενικές Συνελεύσεις παντού! Κάτω η εξουσία των Διοικητικών Συμβουλίων! Σε όσους κλάδους και μεγάλους εργασιακούς χώρους δεν υπάρχουν σωματεία ή υπάρχουν σωματεία με αντεργατικό προσανατολισμό και χωρίς περιθώρια παρέμβασης πρέπει να φτιάξουμε καινούρια. Χρειαζόμαστε σωματεία βάσης που θα συνενώνουν την πολυ-κατακερματισμένη εργατική τάξη, που θα λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά με γενικές συνελεύσεις, που θα κοντράρουν ανυποχώρητα τους εργοδότες. Πέρα από τα σωματεία, πρέπει να στηριχτούν παράλληλα όλες οι εργατικές συλλογικότητες και κινήσεις, καθώς και οι συλλογικότητες των ανέργων που δραστηριοποιούνται με κατεύθυνση τον αγώνα, την αλληλεγγύη, τη συσπείρωση.

Η Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση (ΕΣΕ) θα συμβάλει σε μια τέτοια προοπτική, σε συμπόρευση με κάθε εργαζόμενο και με κάθε εργατική συλλογικότητα που δρα μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα με μια αντίστοιχη αντίληψη.

Μας αφαιρούν τα ελάχιστα, μας υπόσχονται τίποτα. Δεν ζητάμε πολλά. Τα θέλουμε όλα!

**Ελευθεριακή
Συνδικαλιστική
Ένωση
(ΕΣΕ Αθήνας)**

ese-ath@espiv.net

Τηλ.: 6941507846